

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van
Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe
der Societeyt Iesv**

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

I. Cap. Liefde tot d'Alderh. Dryvuldigheyt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

TVVEEDE DEEL

Eenighe Deughden vande weerdighe *Agnes*
van *Heilsbagh*.

I. CAPITTEL.

Liefde tot d' Alderbeylighste Drijvuldigheyt.

SY was ghewoon haer ghebeden door verscheyde voorspraeckers tot den Goddelijcken Sone, ende vanden Sone door den H. Geest tot den Hemelschen Vader te voorderen, die sy 't *Vaderlijck herte* noemt, eerende aldus ende aenroepende elcken Goddelijcken persoon in't besonder. Tot dese maniere van bidden, die de krachtigste ende d'edelste is, wiert sy op-gheweckt door verscheyde verlichtinghen. Laet ons de voornaemste van dese verlichtingen hier versamen, die tot noch toe versweghen zijn, om aen de naekomelinghen kenbaer te maecten, hoe diepsinnelijck dat dese Dochter spreeckt van dit verholen mysterie, 't welck aen alle menschelijke ende Enghelsche verstanden onbegrijpelijk is.

Inde maent van October, 't jaer is onbekent, d'Exercitien van onsen H. Vader Ignatius ghedaen hebbende, voelde sy, dat haer verstant, door een nieuw inghestort licht, verheven wiert tot een nieuwe ende sonderlinge kennisse vande H. Drijvuldigheyt. *Ick en wete niet, seght sy, hoe ick dit segghen sal, om my hier in kenbaer te maecten. Het was als een nieuwe geboorte in mijn ziele, door de welcke het ewigh VVoordt in my als gheboren wiert. In dese ge-*

Y

boorte

boorte kent den Vader sijnen Sone ende alle dinghen: ende den Sone kent den Vader, ende alle dinghen inden Vader. Vyt dit aen-sien des Vaders ende des Soons, in een eeuwighe klaerheydt, vloeydt een eeuwighe wel-behaeghen, ende een grondeloose liefde, ende dat is den Heylighen Gheest. Godt neyght sich tot elck schepsel, maer met onderscheydt: ende ontsteect elck schepsel in sijn liefde, naer sijn edelheydt, ontfanghbaerheydt, ende staet, daer dat schepsel in ghestelt is, of daer het toe verkoren wordt. Vande wijsheydt Godts, ende van dese liefde, die den Heylighen Gheest ghenoeemt wordt, worden alle goede gheesten in hemel ende aerde beweeght, tot alle deughden ende gerechtighedyt, met vele kennissen, ghemetinghen, ende toevinghen Godts, die een ziele hier, ende i allen tyde in Godt gevoelt. Hier van is 't beter te swyghen, als te spreken: VVant, soo my dunckt, daer en kan niet veel van gheseyt worden: dan die dit door oeffeninghen ondervinden, soo ick 't ghevoelt hebbe, die weten 't beter. Ick ghevoele dat Godt sich als-dan met een nieuwe kennisse inde ziele in-stort, door een besonder licht, dat sich tot alle de krachten der ziele verspreydt, soo verre dat den wywendighen mensch in het lichaem daer van klaerder wordt. Dit licht wordt-men ghewaer, als-men sich tot Godt keert. Alsdan schijnt dat licht in ons, ende gheeft ons te kennen wat wy doen ende laeten sullen: ende men wordt aldus van vele goede onderwysinghen onderricht, die-men te voren niet gheheten oft verstaen heeft. Als mijn verstant met dat groot licht overloopen wierdt, soo wierdt my eenighe kennisse ghegheven, hoe dat Godt in alle de Heylighen in-vloedt, in elcken Heylighen naer sijn ontfanghbaerheydt: ende ick sagh hoe desen nyt-vloedt nyt
Godt,

Godt, wederom tot hem invloeyde, met een eeuwighe opdraeghinghe in Godt. Daer 't aluyt vloedt, daer vloedt het al weder in. Ick ghevoelde my by nae dry daghen op dese maniere: maer soo seer niet als den eersten oorhenblick: want onse krancke natuere dit niet en soude konnen verdraeghen. Hoe wonderlyck is Godt met ons, ende met sijn salighe uytverkoren? Ick sagh, ende voelde, soo my dunckt, dat de Salighen in Godt een beeldt sien: ende in dat beeldt kennen sy alle dinghen in Godt.

Vaer sal ick my alderonweerdighste verberghen voor dien grooten ongemeten Godt, aensiende sijn goetheyt, ende mijn quaetheyt daer teghen? Hy heeft my somwijlen heel uyt mijn selven ghetrocken, besonderlyck als ick onsen Salighmaecker inde heylighe Communie ontfanghen hadde: soo dat ick niet en wiste hoe ick was. Ghelooft moet Godt altyt wesen, met sijn selven, in ende door alle schepse- len inder eeuwigheyt, Amen.

In 't jaer 1637. op den Feest-dagh vande H. Dryvuldigheyt, schreef sy in deser voeghen.

't Is al niet dat wy segghen willen van dat ongrondceerlijck ende onbegrijpelyck mysterie vande Heylighe Dryvuldigheyt, ende van 't ghene wy door Godts gratie daer van in ons gevoelen. Mijn penne nochtans neemt haeren loop, om mijn inwendigh gevoelen hier van te kennen te gheven. Ick gevoele het beeldt vande Alderheylighste Dryvuldigheyt in my, dat is in 't binnenste, inden alderverborghensten grondt der ziele: daer de ziele Godt wesentlyck ende werckentlyck heeft. Ende men kan Godt aldaer soo weynigh af-scheyden, als men van sijn selven afgescheyden kan worden. Dit is sijn eeuwige schickinghe, dat hy van dien gront noyt scheyden en wilt, noch en kan. Van desen gront heeft den Geest door de gratie, dat Godt heeft door de natuere?

ende dat soo veel als wy door Godt ons keeren tot desen gront. In desen gront wort de gratie geboren, ende de ziele getrocken, om Godt te volgen, ende voor levende ende doode te bidden.

Op wat maniere, de dry Persoonen, die maer een sijn, door de liefde haer uytwerkingen in ons hebben: is beter te gevoelen, gelijk ick heden gevoelt hebbe, als daer van te spreken. Ick wil my door Godts gratie weder laeten sincken inden voornaemden gront, aen de voeten, by maniere van spreken, van den genen die ick onweerdighste geduerighlyck teghenwoordigh gevoele: Die in my als eenen Koninck in sijnen throon, in sijn eygen besittinge, sijn plaetse genomen heeft. Als ick vande H. Maghet iet versoecke door haeren Soon, ende door den Sone van 't Vaderlyck herte, in haerder beyder liefde den H. Geest: gevoele ick my altyt inwendighlyck in sulcker voegen, dat ick't niet bewoorden kan: vervult van onuytsprekelycke, wonderlycke, ongrondeerlycke vreughden, in eenen afgront van alle goet; in den welcken wy versincken ende ons verliezen, inde groote zee der Godtheyt. Den Vader, den Sone, den H. Gheest, wil het al trecken, ieder een naer sijn bequaemheydt, ende naer de plaetse die sy Godt in haer ziele gheven.

Door diergelycke verlichtinghen, die seer klaer, seer innigh, seer verheven waeren, wiert Agnes van het goddelijck Dryvuldigh wesen, ende vande Waerheyt deser inspraecken soo versiekert, dat sy van de bestandigheyt der selve gheensints en konde twijfelen: ja sy wiert hier door alleen ghenoechsaemelijck bevestight inde volle belijdenisse van ons Heyligh Catholijck Rooms Gheloof. Haere woorden dienen hier uytgedrukt, die sy by de voorgaende vervoeght, ende zijn dese.

Alen waerder gheen Schrifure, noch gheen uytwendigh teeken van ons waerachtigh Geloof: soo gevoele ick nochtans in my, uyt Godt, soodaenige versekerheyt, dat'er geene saligheyt in eenigh ander Geloof te vinden is, dan inde Roomsche Catholijcke Kercke: Dat ick my daer voor wil laeten verscheuren van de wilde beesten, ende alle tormenten onderstaen, sonder te sterven, tot den lesten dagh toe: Ende dat ter liefde, ende tot bevestinge van de eeuwige VVaerheydt, onse eenighe saligheyt: want buyten dit Geloof geene saligheyt te vinden is.

Den 22. April 1638. Misse hoorende, ende sich bereydende om de H. Communie t'ontfanghen, als den Priester het H. Sacrament op-hefte, op dat het vande omstaenders soude aenbeden worden, wiert sy door een beschouwinghe van de H. Dryvuldigheyt soo opghetoghen, dat het haer niet moghelijck en was de selve te beschrijven. Sy sagh haer selven met noch een andere ziele, die sy niet en noemt, in het heet brandende Vaderlijck herte met haeren schepper vereenight ende bevont sich inden Vader, inden Sone, ende inden omvanck van dese twee Persoonen, die den H. Gheest is, soo verloren, dat sy aldus schrijft. *Ick en soude niet kunnen gelooven, ten waere dat ick dese gratie soodadelijck beproeft hadde, dat dien grooten ongemeten Godt, soo naer tot een ziele komt, die noch is in dit sterffelijck lichaem: Ende dat een kranck lichaem sulckx kan verdragen, sonder dat ziele ende lichaem van malckanderen scheyden. VWat vreughden moeten de salige in den Hemel in Godt genieten! nae-de-mael een ziele al hier soo overvloedige gratien ontfanght? Ick moet hier van stom blijven.*

Uyt dese klaere ende beduydelijcke kennisse van de dry goddelijcke Persoonen in't besonder, die haer soo

dickwils ende soo uytdruckelijck voorghestelt wiert, blijkt de reden door de welcke, sy beweeght ende ghetrocken wiert, om de dry goddelijcke Persoonen in't besonder t'aenbidden, t welck sy soo vele jaeren ghedaen heeft.

II. CAPITTEL.

Liefde tot Godt.

Ick verdeele dese liefde van de voorgaende: Niet om dat de liefde tot de H. Dryvuldigheyt, een andere liefde is, als de liefde tot Godt: maer om dat de liefde van de welcke wy in't voorgaende Capittel gesproken hebben, uytdruckelijck tot elcken Persoon in't besonder ghestiert wort: Ende dese liefde, niet de Persoonen, maer de nature Godts voor opzicht heeft, oft eenighen Persoon in't besonder, ghelijcken dese liefde, ghemeynlijk oeffent, ten opzicht vanden tweeden Persoon, die ons geweerdicht heeft te verlossen.

§. I. Haer bereytselen tot dese liefde.

Een ziele die Godt vierighlijck soeckt, sal hem vinden: Ende die oprechtelijck naer dese liefde verlanght, sal van de selve vervult worden. Godt keert sich tot den mensch, als den mensch sich door de gratie tot Godt keert: Ende hoe desen inkeer van onsen t'weghe grooter is; hoe den wederkeer van Godt oock milder ende grooter sal wesen. De grootheydt van desen inkeer tot Godt kan men bespeuren, uyt de neerstigheyt inde kleynste sonden te schou-